

Pohádka o slepičce a kohoutkovi

Engeor

Publikováno s laskavým svolením autora.

Zdroj <http://svetluvstric.xhost.cz>

"Dobře mě teď poslouchej, je to důležitý!" říká mi otec a jeho hlas zní mimořádně naléhavě a tak skutečně, vzdor svým zvyklostem, dávám pozor.

"Uzavřel jsem životní pojistku," odmlčí se a počká až pochopím, že tohle není jenom součást nějakého rafinovaného bankovního triku, který se mi právě rozhodl odhalit, ale že to dělá kvůli mně a mé budoucnosti. Ani nedutám a napjatě čekám na zbytek: "je psaná na tebe a teď to nejdůležitější! Je uložena v sejfu!"

Matně si vzpomínám, že skutečně máme pronajatý rodinný sejf, a že jsem jedna ze dvou osob, která k němu má podpisové právo.

"A kde je klíč?" ptám se.

"Na co to potřebuješ vědět?" znervózní náhle a já vidím, že přepnul do svého opatrnického módu, a že s ním teď bude těžké pořízení. Mám chuť začít mávat divoce rukama a volat *Haló! Já jsem tvůj syn. Vzpomínáš? Mě to říct můžeš!* ale vím, že tuhle debatu si budu muset protrpět až do konce.

"No pokud se do toho sejfu mám někdy dostat," vysvětluji trpělivě, "pak potřebuju vědět, kde je k němu klíč."

"No to asi jo," připustí neochotně, "klíč je v našem domácím trezoru."

No podívejme. Nejmenoval se tenhle příběh původně *O kohoutkovi, slepičce a vajíčku?*

"My máme domácí trezor? Kde?"

"No to je snad teď jedno, ne?!" odsekne otec a dává mi najevo, že nevhodně pokouším jeho trpělivost.

"No tak jedno to samozřejmě je," připouštím, protože chci, aby to alespoň vypadalo, že jsem svolný k nějakému kompromisu, "ale když nebudu vědět, kde je náš domácí trezor, tak potom nebudu mít ani ten klíč, se kterým bych pak do toho sejfu šel a ta informace, že máš životní pojistku, je mi celkem k ničemu."

A tak mi velmi neochotně vysvětlí, kde je náš domácí trezor.

Do následující otázky se mi moc nechce, ale každý dobrý čtenář detektivek musí uznat, že v tento okamžik už se prostě nedala nepoložit:

"Kde je klíč k tomu trezoru?"

"Tak na to je snad dost času, ne?" vypění otec.

"Dejme tomu, dejme tomu," pokyvují hlavou, "taky doufám, že je dost času, ale ono by se to PAK už jaksi nedalo dohnat. O tom to je. No a pokud už sis dal tolik práce s tím, abys mi řekl, že máš životní pojistku, že ta pojistka je v sejfě, že klíč k tomu sejfě je v domácím trezoru a když jsi mi taky řekl, kde ten domácí trezor je, tak uznej, že v tom řetězci prostě ta informace, kde je klíč k domácímu trezoru, zkrátka chybí. Bez toho jsi mi to celé říkal úplně zbytečně."

"No jo, tak asi jo," povzdychne si otec a odevzdaně mi sděluje i tu poslední informaci.

Smutně odchází pryč a já ho chápu. Takhle nějak se musí cítit panna, která šla na rande s přesvědčením, že zůstane jen u letmého polibku na rozloučenou a teď kouká na svůj věneček, jak leží v blátě vedle toho týpka v kožený bundě a prázdných lahví od piva. Já ho prostě chápu.